ժանի էր։ Ի վերայ այսր ամենայնի դիւ-
ցազն էր նա ոչինչ ընդհատ ինծմէ.
բնաւ ուրիշ վրէժ չուզեց առնել, բայց
եթէ պահել երկու արիւնալից թաշկի-
նակներ, որոնցմով նախ սրբուած էր
վերքը, և վերջը երբեմն երբեմն ցուցընել
ինծի զանոնք որ իրեն շատ տարիներ
ծառայեցին։ Այս երկուքնուս կողմանէ
փոփոխ վայրագութիւնը և մեծանձնու-
թիւնը չկրնար հասկընալ այնպիսին,
որ մեր Բիւմենդեցւոցս բաղքը և արիւ-
նը չճանչնար։

ԾԱԳՈՒՄՆ ԼՈՒՍՆԻ

Ահա լուսին. զի մեղմ յուշիկ
Ման առնու զայ զդարեւանդիւք.
Երկիր համբուն նընջէ լռիկ,
Ոչ շրշընջէ խոնջեալն սիւք։

Ճանապարհորդք պարտասեալք՝ արդ
Դիտեն զծագեալ նըշոյլս զլուսթ,
Որ յայտնէ զդաշտ եւ զճանապարհ
Խոսկեզծէ զամենայն ծառ։

Ցոլս հատանէ եւ ծածանի
Մանուածաւալ ի խաղս առուի.
Թափ անցանէ 'դ անտառըս սեւս
Ճաճանչագեղ ցայտի 'տերեւս։

Այսպէս երբեմն ի բլուրս ցուդայ
Ծագէր 'դ երեկս լոյս գերակայ.
Մեծ աւետիք ի հրոյն հնչեն
Տեսեալ հովուաց՝ պակնուն պարեն։

Եւ ցարդ այն լոյս՝ ծագաց հանուրց
Սիրէ զճաճանչ իւր ուղեցոյց.
Պայծառ ի ժամ կենաց ծագման,
Պայծառագոյն եւս ի փակման։

Այլ այդ լուսին՝ ոչ մինչ խսպառ
Ի մէջ գիշեր ցուցցի պայծառ.
Իսկ զոր ելոյց ցէր՝ անմրթար
Ծագեսցէ այս լոյս յանկէտ դար։

ԲԻՊՈՏԻ

ՎԵՆԵՏԻԿ Ի ՏՊԱՐԱՆԻ ՍՐԲՈՑՆ ՂԱԶԱՐՈՒ